

Viera Schlesingerová Se Svým Otcem Otto Pollakem

Tohle jsem já s tatínkem Otto Pollakem. Fotografie byla pořízena ve 30. letech v Žilině buď maminkou, nebo na samospoušť. Stále si pamatuji křeslo a kostkované šaty s velkou mašlí, které tady mám na sobě. Když jsme se stěhovali, brali jsme si s sebou nábytek, ale jediná věc, kterou teď mám, je koberec.

Tatínek byl málomluvný člověk, jako já. Můj muž o mně říkával, že Helena, moje dcera, za den namluví víc, než já za rok. A tatínek, ten mluvil ještě míň. Jedna teta vždycky říkala: "Prosím tě, máš tam někde kleště?" "Na co?" "Abych z něho vytáhla aspoň slovo."

Tatínek byl velice korektní, přísný pán. Jako by se státním úředníkem už narodil. Když jsme bydleli v Žilině, byl náš byt ve stejném domě, kde měl tatínek kancelář. Čas od času jsem za ním do kanceláře chodila. Měl tam dlouhý stůl, na kterém jsem ráda hrála ping pong. Jednou jsem tam vběhla a uviděla tam muže, který se snažil otce přesvědčit ke vstupu do agrární strany. V té době to byla nejsilnější strana, ale tatínek se nemohl politicky nijak zásadně angažovat, protože byl státním úředníkem, takže nikdy nebyl v žádné straně. Byl to čestný a neúplatný úředník. Slyšela jsem, že mu nabízeli úplatky, aby něco udělal, ale on tohle vždycky odmítal, pro něj to naprosto nepřicházelo v úvahu.

Tatínek byl na mě doma přísný, ale po jeho smrti jsem zjistila, jak málo člověk vlastně o druhých lidech ví. Víím, že mě měl moc rád, byla jsem jeho všechno a udělal by pro mě cokoliv, ale nikdy to neuměl tak ukázat jako maminka. Tatínek se se mnou nikdy tak nemazlil jako maminka, ale měl rád, když jsem k němu přišla a sedla si mu na klín. Měl všechny možné záliby. Pamatuju si, že rád tancoval a později hrál bridž a chodil na ryby, zvláště na pstruhy. Když zrovna dělal do tance, chystávala jsem židli tak, aby hned až přijde z kanceláře domů, mohl vyzkoušet taneční kroky. Jeho dalším velkým koníčkem bylo fotografování.